

DÓRI EMLÉKÉRE

Dóri ma hajnalban elment közülünk. Levetette elnyűtt ruháját, feltette angyal szárnyait és elröpült vele egy másik világba. Oda, ahonnan mi is jöttünk és ahová egyszer mi is megyünk. Visszaadta testét a földnek, lelkét pedig a közös tudatnak. Befejezte ezt az életét és itt hagyott minket. Itt hagyott a gondolatainkkal, a fájdalmainkkal és a hiánnyal, amit eddig a személye képviselt. Nem halljuk többé a hangját, nem ad több tanácsot, nem simogat minket. Csupán az emlék marad nekünk, jósága és a kék fülbevaló, ami olyan jól állt neki.

Nekem lelki társam volt, mindig megértett és segített, amikor szükségem volt rá. És én mit adtam neki? Nem tudom, mert oly csekélynek érzem azt, amire szüksége volt tőlem. De nem is lehet ezeket patikamérlegesen mérni. Legtöbbször nem attól kapunk, akinek adunk.

El kell fogadnunk azt a tényt, hogy a holnap soha sem lesz olyan, mint a tegnapi, Dóri nem lesz velünk többé.

Amikor utoljára találkoztam vele, búcsúzáskor megöleltük egymást, talán mindketten tudtuk, hogy ez az utolsó érintés. Ma hajnalban álmodtam vele, talán épp abban a pillanatban, amikor megvált a földi léttől. Reggel már tudtam, hogy nincs többé nekem.

Dóri, búcsúzom tőled, nyugodj békében.

Bp., 2017.09.22.
Ujvári Csilla